

SKIL

TEXT: TORDEL SJÖSTRAND





Obee målad på en tunnelbanevagn i Stockholm, 2002.

Obee painted on a subway car in Stockholm, 2002.

Obe, på väg till depån för att buffas. Stockholm 2000.

Obe, on the way to the yard and the buff. Stockholm 2000.



SVENSKA

STILEN SITTER I RYGGMÄRGEN

En natt i slutet av nittiotalet står Skil tillsammans med Dano i en skog utanför Södertälje. De stirrar tyst mot en mörklädd ung man som ligger gömd bakom en kulle. Mannen tar upp en walkie talkie och väser ”De är här nu! De är här nu!”

Skil och Dano hade den här kvällen åkt ut enbart i syfte att leta upp och avslöja civvare. De var övertygade om att de skulle finna dem i närheten av det parkerade pendeltåget vid Södertälje Hamns station.

Det var inte Skils första möte med de civillädda väktarna från Falck Security, i graffiti-kretsar kallade civvarna. Det var inte heller hans sista.

Skil var under slutet av nittiotalet en av Sveriges mest omtalade graffiti-målare.

Han tillhörde de mest aktiva tågmalarna i Stockholm och influerade andra runt hela Europa. Han stod på toppen av sin karriär samtidigt som graffiti i Stockholm var omringad och under attack.

Graffiti kom in i Skils liv i mitten på åttiotalet. Redan 1984 satt han och skissade sina första graffiti-bokstäver på ett papper hemma i förorten väster om Stockholm. Ett par år senare, 1987, gav han sig ut och målade sin första graffiti-målning.

”De stora bombarna jag såg längs linjen var Zip, Kame, Baze och Detch,” berättar han. ”Licens och Cruel höll också på. Sedan så fanns det folk ute från Hässelbylinjen, som Cry Hay, Basic och Ize. Ett par av de som skrev Zip gjorde bra piccar också. De målade längs linje nitton. Jag tyckte att det var jåkligt coola grejer med planeter som prickar över ’i.’”

Efter de första trevande försöken tog det ytterligare ett par år innan Skil började måla graffiti mer regelbundet.

”Jag började på riktigt 1989 kan man säga. Då målade jag ute på ett annat sätt, med andra graffiti-målare. Alla jag kände på den tiden höll på med graffiti. Om man skulle träffa dem i dag skulle man aldrig kunna ana att de hållit i en sprayburk eller bombat i tuben. I början piccade jag med folk som gick i samma skola som jag, mestadels med Event. Sedan målade jag med en kille från Jakobsberg, Cesar. Han visade en ny sida av graffiti för mig, förklarade hur olika caps och burkar fungerade.”

Skil målade sitt första tåg tillsammans med kompiserna Kage i Hässelby Strand 1989.

”Jag hade en Spraylasilver och en Sprayla eller Carosol-silvert. Silvern blev vrålfet med de caps som satt på vit Carlofon. Det var garanterad överkill, men det vart fett. Jag gjorde en throw-up på två bokstäver. Vi åkte med tåget ända till Hagsätra och fotade målningen tusen gånger med en kamera som inte hade någon film. Jävligt irriterande.”

Men det var främst väggar som Skil gjorde under början

ENGLISH

STYLE IS IN MY BLOOD

One night in the late 90s, Skil and Dano are in a forest outside Södertälje. They are quietly staring at a young man in dark clothing, hidden behind a hillock. The man picks up a walkie-talkie and hisses: “They’re here now! They’re here now!”

Skil and Dano had gone out this evening with the purpose of looking for civvies. They were sure they would find them near the parked commuter train at Södertälje Hamn station.

This wasn’t Skil’s first encounter with the plainclothes Falck Security guards – known as civvies in graffiti circles – nor would it be his last.

In the late 90s, Skil was one of Sweden’s most renowned graffiti writers.

He was one of the most active train writers in Stockholm, influencing others throughout Europe.

He was at the top of his career when Stockholm graffiti was surrounded and under attack.

Graffiti entered Skil’s life in the mid-80s. By 1984, he was already sketching his first graffiti letters on paper at home in his West Stockholm suburb. A few years later, in 1987, he went out to do his first graffiti piece.

“The famous bombers I saw then were Zip, Kame, Baze and Detch,” he says. “Licens and Cruel did quite a bit. And then there were people about from the Hässelby line, like Cry Hay, Basic and Ize. Some of the ones who signed themselves Zip did good pieces too. They painted along line 19. I thought it was really cool stuff, with planets dotting the ‘i’s.”

After his first stumbling attempts, it took a few years for Skil to start writing graffiti more regularly.

“You could say I started seriously in 1989. Then I painted in a different way, with other writers. Everyone I knew back then was into graffiti. If you met them today, you’d never guess they’d ever held onto a spray can or bombed the subway. At first I pieced with people from my school, mostly with Event. Then I worked with a guy called Cesar, from Jakobsberg. He showed me a new facet of graffiti, and explained how different caps and cans worked.”

Skil painted his first train with his pal Kage at Hässelby Strand in 1989.

“I had a silver Sprayla and a black Sprayla or Carosol. The silver was totally phat with the caps from a white Carlofon. It was complete overkill, but it was phat. I did a two-letter throw-up. We took the train all the way to Hagsätra and photographed the piece a thousand times with a camera that didn’t have any film in it. Fucking annoying.”

But in the early 90s, Skil mainly did walls. He honed his style and painted along the subway tracks.



Ovan: Heavy metal och fiske, två av Skils stora intressen.

Över: Heavy Metal and fishing, two of Skil’s main interests.